

Beszámoló

A 2025-26-es alkotói ösztöndíj időszaka alatt irodalmi munkámat több területen és többféle irányban, különböző befogadói körökben fejtettem ki. Ezek közül szeretném kiemelni a fontosabbakat.

Mivel az ösztöndíjas időszak lehetőséget biztosított a zavartalan alkotói munkára, így sikerült teljesítenem a legfontosabb célkitűzésemet, befejeztem a pályázatban említett novelláskötet írását, mely egy hatéves kisfiú által elmesélt, a kilencvenes évek székelyföldi kisvárosában játszódó családtörténet. A kötet idén februárban jelent meg az Erdélyi Híradó Kiadó és a Kalligram Kiadó közös gondozásában *Majd megérted* címmel.

Miután befejeződött a munka a novelláskötet anyagával, ráfordultam a pályázatban említett következő munkafolyamatra, ez pedig egy regény előkészítése, mely időközben a Sodrás munkacímet kapta. Ez egy sérelmekkel és veszteségekkel terhelt anya-lánya kapcsolat története, melyben erős, önálló női karakterek küzdenek egymással és önmagukkal, miközben az évtizedek alatt felgyülemlett düh és lelkipurdalás készülnek átszakítani az életüket nyugodt mederben tartó gátakat. Ennek a munkafolyamatnak a legelején járok, a Szinte című korábbi novellámból – mely a regényötlet magját képezi – kibomló világ felépítésén dolgozom, és az ehhez szükséges kutatómunka elvégzésén.

Ezen kívül az elmúlt egy év folyamán a Kárpát-medence több online és nyomtatott folyóiratában is közöltem prózai munkáimat, például a Helikonban (Kolozsvár), Székelyföldben (Csíkszereda), Kortársban (Budapest), a Jelenkor (Pécs) online felületén, illetve prózáimat két antológiába is beválogatták, a Körkép és Az év novellái 2025-ös kiadásaiba.

Az Erdélyi Magyar Írók Ligája és az Iskola Alapítvány közös, Irodalom az iskolában elnevezésű programozatának keretén belül több alkalommal vezettem középiskolás diákok számára kreatív írásműhelyt: a csíkszeredai Márton Áron Főgimnáziumban és a dévai Téglás Gábor Elméleti Líceumban.

A kötetbemutatók időszaka is elkezdődött, így több rendezvényen vettem részt, illetve fogok részt venni a közeljövőben: február folyamán Marosújváron léptem fel több író társammal az E-MIL Magyar Próza Napját ünneplő rendezvényén, majd március elején bemutattuk a

kötetemet szülővárosomban, Kézdivásárhelyen, illetve március végén Marosvásárhelyen is bemutatóra fog sor kerülni a Látó szervezésében.

Ezúton szeretném megköszönni a tisztelt Testületnek, hogy az ösztöndíj odaítélésével hozzájárultak, hogy zavartalan körülmények között folytathassam alkotói tevékenységem.

2026. március 17.

Hajó

Az eső négy napja vagy petyereg vagy cseperészik vagy esik vagy szakad. Mindent csinál, csak nem áll el.

A kisszobában ülök, vetetlen az ágy, dühödten hullámzik a paplantenger körülöttem, viharban hánykolódik a párnabárka. Kormányozni próbálok, közben parancsokat osztogatok Noénak, a csíkos pólós matrózmedvémmek, hogy orrvitorlát le!, köteleket lazíts!, állj a húzással! Süvít a szél, recseg-ropog az árbóc, óriási hullámok emelkednek, csuromvizesek leszünk, mert átcsapnak a fedélzeten, vésszesen megdől a hajó, minden reménytelennek tűnik, de mi hősiezen küzdünk.

Gyakorolnom kell a vészhelyzeteket, mert hamarosan igazi hajót fogok kormányozni, kincskereső útra indulunk Ákossal.

Tavaly az apukája megtanított, hogy a patakok belefolyanak a kicsi folyókba, a kicsi folyók a nagyokba, a nagyok meg a tengerbe ömlenek. Akkor jöttünk rá, hogy tengerésznek lenni nem is olyan nehéz, tenger sem kell hozzá, csak egy patak, az meg nálunk is van. Kitaláltuk, hogy építünk egy hajót, és a Kászon patakán át világszerte útra indulunk vagy kincskereső expedícióra. Már akkor elkezdtek gyűjteni a léceket, a garázsok háta mögé rejtettük őket, a bokrok aljába, de aztán jött a tél, a vizek befagytak, nem lehetett útnak indulni, úgyhogy az ötletéről egy darabig megfeledkeztem. Most viszont újból eszembe jutott, sürgős lett az indulás a levél miatt.

Segítenem kell anyáéknak, mert baj van, nagyabaj.

Múltkor arra jöttem haza suliból, hogy apa a konyhaasztalnál görnyed. Nem volt kész az ebéd, apa azt se hallotta meg, hogy kattant a zár, nyílik az ajtó, hogy betrappolok. Ült a konyhaasztalnál a sűrű cigarettafüstben, a fejét fogta, és egy papírlap hevert előtte. Mikor odasompolyogtam, hogy megkérdezzem, mi az, visszagyűrte egy feltépett borítékba, és a kazetták háta mögé rejtette. Meg nem is figyelt rám, míg elmeséltem, mi történt aznap, és miután megettem a zsíros kenyeret, egyből tanulni küldött, hiába mondtam, hogy utolsó héten nincsen lecke. Akkor ismételj, játssz, találd fel magad, vetette oda bosszúsan. Én viszont inkább azon törtem a fejem, mi lehet a baj, és hogy ez vajon milyen baj lesz, nemisbaj vagy nagyabaj.

Mert fura, de van olyan baj is, ami valójában nem is az. Az a nemisbaj. Például hiába sóhajtozta mama megállás nélkül, hogy elég baj ez, mikor megtudta, hogy apát leépítették a

gyárból, és anyáék hiába bólogattak csendesen, onnantól fogva nekem sokkal jobb lett. Nem mamához mentem ebédelni sulis után, hanem egyenesen haza, és sose kellett tojáslevest vagy borsófőzeléket egyek, szalmapityókát lakmározhattam minden nap, tanulás előtt pedig mindig kockáztunk vagy kártyáztunk apával. Szóval sajnáltam, hogy apa néha szomorú, például mikor esett az eső, és az egész városban keményítőszag lett, olyankor mindig elkeseredett, de én a leépítésnek mégis örültem.

Hogy ez a baj most nagyabaj, azt onnan sejtettem, hogy anya egész este zokogott, miután apával beszélgettek, és hiába faggatóztam, azzal zavartak el, hogy semmi sincsen. Mikor senki nem volt itthon, elcsentem a levelet, hogy kiderítsem, a semmi micsoda, de románul volt, egy mukkot sem értettem belőle. Csak a boríték segített egy picit, bár minden világos abból sem lett. DACIA FELIX, ezt írta rajta, szóval a bajnak a kocsinkhoz lehet köze, gondoltam, bár a miénk Dacia Nova, és ilyen modellről, hogy Felix, addig nem is hallottam, ráadásul azt az angyal hozta, az angyal pedig nem írja, csak olvassa a leveleket, úgy tudtam.

Hétfvégén..., csíptem el másnap reggel anyáék susmutolását. Hogy pontosan mi lesz hétfvégén, azt nem tudtam meg, mert nyomban elnémultak, ahogy észrevettek, de legalább lesz valami, gondoltam, valami lesz a semmi helyett.

Hétfvégén mamához mentünk ebédelni. Nem csak mi meg István bátya, ahogy szoktunk, hanem mind az egészen, Anci néniék is jöttek.

Mi értünk oda elsőnek. Ahogy mama meglátott, egyből azt kérdezte, mi a baj, anya pedig rögtön rávágta, hogy semmi, de mama sem hitte el, hol anyát, hol apát méregette gyanakodva. Anyának olyan volt a szeme alatt, mintha besatírozták volna grafitceruzával, apának meg az egész arca szürke volt, mint a régi lécek, amiket a hajóépítéshez gyűjtöttünk. Mintha varrógépet hajtának, a lábuk úgy rángott az asztal alatt, de szólni semmit nem szóltak. Ettől mama szipogni kezdett, csörömpölt az edényekkel, és korholta őket, hogy minek kell annyit titkolózni előtte? Legyen egy csepp türelmed, édesanya, mormolta anya komoran, miközben átvette tőle a tányérokat és teríteni kezdett.

Mama már a kanalakkal matatott. Vén már, és azt hisszük, bolond is, azért nem bízunk benne, pedig ért ő mindent, folytatta. Nem értesz te semmit, vágta le anya dühösen a tányérokat az asztalra. Legyen egy csepp türelme, édesanya, mondta apa békítőleg, és ő folytatta az asztal terítését anya helyett. Csak erre jó ő, hogy a cselédünk legyen, lépett hozzá mama, és kirángatta a kezéből az utolsó tányért. Sőt, már arra sem, már a főzje sem kell. Andriska errefelé se jó, nem

engedik ide, pedig otthon mit tanulhat?, a dologkerülést?, az apjától csak azt, nézett dühösen apára, mire ő megmerevedett, aztán csendesen a székre ereszkedett.

Ekkor csikordult a kapu, Szila és Rebi rohantak előre, aztán Anci nénje is betoppant óriási hévvel, hogy mi ez a csend? Semmi, vágta rá mindenki egyszerre.

Még sose volt olyan, hogy mamánál ennyien legyünk, de senki se beszéljen. Sziláékkal szóltanul majszoltunk, nem dobálóztunk visítózva kenyérgalacsinnal, még csak nem is szürcsöltük a levest. Ionel bátya kimérten kanalizott, közben mindenkit végigfürkésztet, néha István bátyára sandított, aki ilyenkor némán rándított egyet a vállán. Apa csak bámulta a tányért, nem evett. Anya elszántan fújta a kanálban a gőzölgő levest, de nem falta be, visszacsorgatta a tányérba, mégis nagyokat nyelt. Mit vagy olyan búval baszott, halljam, csattant fel hirtelen Anci nénje. Erre anya szeme könnybe lábadt, kirohant a konyhából, Anci nénje grimaszolva, kelleetlenül utána.

Ne bámészkodj, nyeljed, kapott Szila egy taslit, miután Anci nénje elsápadva visszatámolygott a konyhába, és látta, hogy ő még mindig nem ette meg a levesét. Anya is belépett. Mindenki Szilát bámulta, hogy fejezze már be. Mikor végre kiürült a tányérja, azt mondták, mehetünk játszani, de úgy mondták, hogy abból értsük, nem lehet, hanem kell.

Mi a baj, fordult felém Rebi az udvaron. Semmi, rúgtam fel egy fücsomót. Erre megvetően felhúzta a szemöldökét. Semmi közöd, tettem hozzá. Lefogadom, nem is tudod. De tudom. Nem tudod. De. Nem. De. Nem. De. De. Nem. Na látod, kiáltott fel gúnyosan. Csaló vagy. Te meg hazug.

Ott sündörögtünk az ajtó körül, leskelődtünk az ablakon, de nem derült ki semmi. Esteledett, Rebi már borzongott a hűvös miatt. Hirtelen apa rontott ki a konyhából. Hátracsörtetett a tyúkudvarba a fásszínhez, felkapta a fejszét a tőkéről, és nekiesett az utolsó pálmának, ami ott állt elszáradva a tyúktól mellett. Lendült a fejsze, lecsapott, lendült, csapott, lendült, csapott, megbabonázva néztük, ahogy lövellnek, repülnek szerteszét a fadarabok.

Elúszhat a lakás, hallszott közben a konyhából anya nyöszörgése. Ennyi pénzt nincs, ahonnan előteremtsünk, Ágica, nincs, ahonnan, értsd meg, nincsen, ismételte egyre István bátya.

Szóval ez a baj, ez a nagyabaj, lett világos hirtelen. Bár hogy mi köze a lakásnak a kocsihoz, kocsinak a levélhez, levélnek a lakáshoz, azt még mindig nem értettem, de hamar rájöttem, nem

is az értés, a megoldás a lényeg. Azt pedig már tudtam. Pénz kell. Pénzt kell szerezzek, hogy segítsek anyáéknak, méghozzá sokat.

Előbb arra gondoltam, az egész utca zsebpénzét elnyerem falazásban, abból rengeteget összeszedhetek, de miután első nap mindenkit sorra vertem, megmakacsolták magukat, többet nem akartak játszani velem.

Akkor jutott eszembe a hajó. Hogy meg kellene építsük végre, és elinduljunk az expedícióra, keressünk kincset. Mert ha találnék egy láda aranyat vagy ezüstöt vagy smaragdot vagy rubint, az biztos mindent megoldana. Mondtam is Ákosnak, hogy nem teketóriázok tovább, segítsen, ha akar, ha nem, egyedül megyek.

Másnap reggel előszedtük a bokrok aljából a tavalyi léceket. Egymás mellé tettük őket, tanakodtunk. Nézegettük, hogy ez így nem hajóforma, ennyi deszka nem elég, még szereznünk kell. Ahogy felkerekedtünk terepszemlét tartani, máris észrevettünk egy halom lécet Zsiga bácsinál a garázsban. Zsiga bácsinak van egy motorja, minden nap azt szereli, ha van baja, ha nincsen. És mindig engedi, hogy ott tébláboljunk, közben még magyaráz is, sose hajt el. Úgyhogy tőle nem akartunk lopni, gondoltuk, inkább megvesszük. Ő ingyen is ad, azt mondta, de csak aznap vigyük el, amikor nekifogunk az építkezésnek. Ákos délután elemelt otthonról néhány szeget, én elcsentem a fiókból egy lepedőt vitorlának. Árbócrúdnak megfűjtünk egy fuszulykakarót a blokk mögötti kertből. Szóval estére minden megvolt, másnap foghattunk neki építkezni, tervezgetni a vízrebocsátást, az indulást.

De reggel esni kezdett.

Előbb csak szemerkélt, csak petyergett, aztán zuhogott, szakadt. Négy napja megy ez. Az eső esik, a hajó meg nincsen készen, pedig sürgős lenne.

Utazás

Apa felköltözött a mennybe, legalábbis a lelke, a teste meg már a föld alatt van, eltemették. Mama szokott is sóhajtozni néha, észre se veszi, inkább magának mondja, nem nekünk, hogy szegény, már egy hete, tíz napja, két hete, három hete a föld alatt van.

Anya itt van velünk. Mozog, beszél, pont, mint eddig, csak lassabban. Valami mégis furcsa rajta, más lett a szeme. Néz, de nem lát. Nem értem, ez hogy lehet, de aztán eszembe jut, amit a felnőttek szoktak mondogatni, hogy a szem a lélek tükre. Akkor kezdek gyanakodni. Ha anya szeme üres, azt jelenti, csak a teste van itt velünk, a lelke nincs, elköltözött az övé is. Hogy hova, azt nem tudom biztosan, de azért úgy sejtem, apához, együtt vannak a mennyben. Engem meg itt hagytak. Ahogy erre rájövök, rettenetesen elkeseredek, pityergék egész éjszaka.

Aztán reggel felébredek, és már minden világos. Nincs itt semmi baj, csak utánuk kell mennem a mennybe. Nem tudom, ezt hogy kell csinálni, de elhatározom, hogy kiderítem. Apa a legokosabb ember a világon, és ő már ott van, szóval tudja az utat, de ugye, nincsen itt, szóval őt nem kérdezhetem meg. Az, hogy anya lelke valószínűleg ott van, a teste meg itt, épp kapóra jön, tőle érdeklődhetnék, de még alszik, én meg türelmetlen vagyok. A szememből gyorsan kitörölöm a csipát és kimasírozok a konyhába, ahol mama már a tízórais kenyéremet keni margarinnal, felhuppanok a székre, és a forró kakaót szürcsölve faggatózni kezdek.

Mama, hogy kell eljutni a mennyországba? A jó emberek jutnak oda, kisfiam, mondja ő, jónak kell lenni. Aha, bólogatok bizonytalanul, mert még nem egészen tiszta, pontosan hogyan történik az utazás. És mennyi időbe telik, kérdezem kisvártatva. Micsoda, értetlenkedik mama. Hát az odajutás. Azt nem mi döntjük el, kisfiam, hanem a Jóisten. Aha, bólogatok megint, de megállapítom, hogy mama nem túl eszes, nem érti, mit kérdezek, ráadásul összevissza hadovál. Jónak lenni meg várni Isten döntését, én nem erre vagyok kíváncsi, nekem pontos útmutatás kell. Hol, mikor, mire szálljak fel, mennyi időt tart az utazás. Ne zagyváljon, erről beszéljen! Dühösen rágom a pirítóst, ő süti már az aragázon a következőt, de azt mondom, többet nem kérek.

A suliban sem tudok figyelni, a tanító néni diktál, én meg írás helyett csak firkálok, vagy felad egy matekpéldát, és én koncentrálni próbálom a füzet fölé, de egyáltalán nem a feladaton, hanem az utazáson gondolkodom. Az viszont eléggé furcsa, hogy a tanító néni nem szid meg. Hiába látja, mikor elsétál mellettem, hogy egy sort se írtam, és útjelzőtáblákkal van telefirkálva a lecke helye, nem szól rám, csak megsimogatja a fejem. És ez jól esik, mert mióta anya lelke

elköltözött, ő nem simogat meg, vagy ha csinálja sem olyan, mint régen, szóval jól esik, de aztán eszembe jut, hogy ha a többiek észreveszik, hogy kivételezik velem, utálni fognak, úgyhogy elhúzódok inkább.

Hiába gondolkodom egész nap, semmi használható nem jut eszembe. Egyetlen valamirevaló ötletem támad, csak az a baj, hogy megnehezíti a feladatot. Mert azt találom ki, mégsem kérdezem meg anyát az útról, hiába lenne ez a legkönnyebb, inkább meglepetést szerzek nekik, essen le az álluk, mikor megérkezem hozzájuk a mennybe. Esténként sokszor magam elé képzelem a jelenetet, és attól mindig felvidulok, alig várom az indulást.

Legújabbán mama minden vasárnap elhurcol templomba. Ma pont elmarad a vasárnapi iskola, mi, gyerekek is bent maradunk az istentiszteletre. Unom nagyon, a pap bácsi érthetetlen dolgokról beszél énekelve, és képek sincsenek, mint falun a másik mamáék templomában, csak az unalmas fehér falak. És a zenét sem szeretem. Itt nem gitár van, mint a vasárnapi iskolában, hanem az a mogorva orgona. Fészkelődöm, bámulom az embereket, lóbálom a lábam, mikor kell, felkászálódok, aztán lehuppanok megint, és hiába csak a Miatyánkot ismerem, mama odasúgja, hogy a többi imádságnál is tegyem szépen össze a kezem, hallgassam, mit mond a pap bácsi, és próbáljam ismételni utána.

Harmadnapon feltámadt a halottak közül, mormolom, de közben már figyelnem kell, mit mond a pap bácsi következőnek. Felment a mennybe, ott ül a mindenható Atyai. Hoppá. Felment a mennybe. Épp hogy nem csapok a homlokomra, erre hogy nem gondoltam? Legszívesebben ugrálnék örömben, végre tudom, mit fogok csinálni. A vallástanár nénit fogom megkérdezni az odaútról, de csak óra után, nem mindenki előtt, nem akarom, hogy lehülyegyerekezzenek.

A tanár néninek szinte földig ér a haja, és kiengedve hordja mindig, mint egy függöny, úgy veszi körbe. Óra után szinte vele egyszerre surranok ki, elébe állok, ő meg fölém hajol, és akkor az a függöny már engem is körülvesz, mintha egy búvóhelyen lennénk, ahol lehet beszélni bármiről, el lehet árulni titkokat, és ő olyan kedvesen és okosan és megértően néz rám, hogy én biztos vagyok benne, hogy mindent elmond nekem. De nem így lesz. Ehelyett, ahogy meghallja a kérdésem, előbb értetlenkedve kiegyenesedik, aztán visszahajol hozzám, és kézen akar fogni, hogy sétáljunk és beszélgessünk picit, de én akkor már tudom, hogy ez a beszélgetés nem azt jelentené, hogy ő elmondja, amire kíváncsi vagyok, hanem végig én kéne beszéljek, márpedig én nem akarok, ne akarjon belőlem senki semmit kiszedni, úgyhogy inkább kiszakítom a kezem a kezéből, és azzal uzgyi, az udvarra nyargalok. A felnőttek mind buták, állapítom meg dühösen,

ráadásul bízni sem lehet bennük, ha nem tudnak felelni valamire, nem a választ próbálják kideríteni, hanem hogy engem miért érdekel. Szóval rájuk nem számíthatok, egyes-egyedül csak magamra, sóhajtok.

Rajzóra következik. És karácsony, de az nem rögtön, csak pár nap múlva. Rajzórán viszont már ez a téma, levelet kell rajzoljunk az angyalnak, vagyis a levelet nem rajzolni kell, hanem írni, a levelezőpapírt kell kidíszíteni a rajzainkkal. És zenét órán máskor soha nem hallgattunk, de most a tanító néni kazettáról karácsonyi dalokat tesz be. Annyira koncentrálok, hogy még a nyelvem is kinyújtom, úgy rajzolok kariókával fenyőágot a lapszélre, és az angyalt is odarajzolom, de most nem szőke, és nem hosszú a haja, hanem rövid barna, és éppen egy csengő lebegő masniját színezem, mikor a kazettáról megszólal a Mennyből az angyal. Hát persze, az angyal a mennyből van, esik le, és már van is új tervem, és ha már angyal és menny, apát is odarajzolom a lap szélére. Kérdezi is a tanító néni, hogy az kicsoda. Tágra nyílt szemmel nézek a papírlapra, előbb az enyémre, aztán a Ricsiére mellettem, és az övéen egy szánt veszek észre. Ez a Mikulás, felelem hirtelen, csak a mennyországban meleg van, ezért a sapkát még nem tette fel.

A karácsonyt Brassóban töltjük Anci nényééknél. Még sose volt ilyen. Nemcsak olyan, hogy Brassóban, hanem olyan sem, hogy együtt az egész család. Leszámítva persze apát, aki család, de már nem itt lakik a Földön, meg Karola ányót, aki itt lakik, de már nem család. Szóval mi, akik még itt vagyunk, és még család vagyunk, reggel mind beülünk István bátya kocsijába, és eldöcögünk Brassóba, hogy együtt töltsük az ünnepeket. Még mama is jön, pedig ő az elején nagyon tiltakozott, hogy hova mind gyúródjunk be egy blokklakásba annyian, és nem ül ő három napig senkinek a nyakán, de végül Anci nényéék őt is meggyőzték.

A lépcsőházban minden lakásból savanyú gőz szivárog vagy kalácsillat, van, ahol cigarettafüst is keveredik bele. Ahogy Anci nényéék ajtót nyitnak, tőlük is ugyanaz a gőz tódul ki, a konyhából hallatszik a rotyogás, de épp csak egy pillanatra, mert egyből elnyomja a zsisibongás, hogy elveszem én a kabátod, kisebb papucs nincsen?, ne álld el, fiam, az utat, később eszünk, még csak most főtt fel. És én a nagy kavarodáson kell átverekedjem magam, annyira izgulok, be akarok kukkantani a nagyszobába, meglesni, ott-e már a karácsonyfa, nehogy véletlenül eljárt volna az angyal. De nincs még fa, úgylahogy megnyugszom.

Anci nénye betere, mindenfélével kínál, és előkerül a papírral kibélelt cipősdoboz is, amiben a nonpluszltrát hoztuk. Ez a kedvenc tésztám, mama minden ünnepre süt, és hiába kiabálta Anci nénye a telefonba olyan hangosan, hogy még én is hallottam, hogy édesanya, te ne

foglalkozz semmivel, ő most is készített. Ezt majszoljuk, közben anyáék kávéét szűrölnék, mi pedig Coca-Colát nyakalunk, mert ünnepkor azt isszuk, nem az olcsót, mint rendesen. Aztán Anci nénye összecsapja a kezét, hogy elég volt a lazálásból, mindenki munkára, mert a linzer meg a kalács nem süti meg magát.

Úgyhogy Ionel bátya a nagyszobában nekifog diót törni, István bátya cigarettázik és szóval tartja, Anci nénye tésztát gyúr, mama tanácsokat osztogat, anya csak ül, mi pedig várjuk a sorunkat, hogy a tésztából kivágjuk majd a formákat. Mikor mindennel megvagyunk, a tepszi fölött állva gyönyörködünk a művünkben. Hát nem ügyesek ezek a gyerekek, Ágica?, mosolyog Anci nénye elégedetten. Megérdemlik, hogy ajándékot hozzon nekik az angyal, nem? Anya nem néz se ránk, se a tepsire, úgy mondja, hogy persze. Szila és Rebi ujjonganak, én hallgatok.

Hallgatok, mert Anci nénye még nem tudja, de én igen, hogy idén nem fogok ajándékot kapni az angyaltól, nem írtam neki levelet. Mert idén mást akarok tőle. Nem azt, hogy hozzon, hanem hogy vigyen. Engem, fel a mennybe apáékhoz. De ezt nem írhattam meg levélben. Eddig minden évben elszalasztottam az érkezését, hiába bújtam be a kisasztal alá vagy a kanapé mögé, hogy meglessem, mindig meguntam a várakozást, vagy elcsábított egy szánkózás, de most szentül elhatároztam, hogy lecövekelek a nagyszobában, és nem mozdulok, míg ide nem ér. Akkor majd elmondom, mi a kérésem, és vele megyek.

Mire megesszük a töltött káposztát, már sötétedik. A nagyszobában ülünk az asztal körül, én pedig azon gondolkodom, hogy most már bármikor érkezhet, többet nem mozdulok innen. Mármint mozdulok, nem az asztalnál akarom megvárni, nehogy túl hamar észrevegyen és elijedjen, hanem keresnem kell valami jó rejtkehelyet. Ha bekúsznék a fotel alá, és lejjebb húznám a csergét, nem látszanék ki egyáltalán, de az kényelmetlen. A tévéasztal alatt túl könnyen észrevesz. A sötétítő mögött sem lenne rossz, ha az erkélyajtón jön be, de ha az ablakon, egyből belém botlik. Végül úgy döntök, rendetlenségnek fogom álcázni magam. Bevackolom magam egy plédbe, és ha jól összekucorodom, meg a fejem is bedugom alá, úgy fogok kinézni, mint egy kanapéra dobott pokróckupac. Ráadásul a délutáni alvásba, ami az alibim lesz, mamáék sem köthetnek bele. Úgyhogy mikor az asztaltól kezdünk felkászálódni, ásítok egy hatalmasat, bejelentem, hogy aludni szeretnék, és le is dobom magam a kanapéra. Mama betakargat, aztán egyedül maradok.

Ki se látszom a pokróc alól, a párnát meg nem a fejem alá teszem, hanem magam elé barikádnak, a mögül leskelődök. Onnan épp szemmel tudom tartani az ajtót, az ablakot és a

tévésztal melletti helyet, amit Ionel bátyáék előkészítettek a karácsonyfának, hogy ne az angyal kelljen tologassa a bútorokat. Lesek, várok, de semmi nem moccan. Ásítok egy valódit, mert a pléd alatti melegtől elálmosodtam. Aztán megrázom magam, hiába unalmas a várakozás, nem alhatom át az angyal érkezését. Leskelődök, hallgatózok, hirtelen valami fény jelenik meg az ablakban, erre majdnem felpattanok, de aztán továbbssuhan.

Egyszer csak mozgólódás támad az előszobában, és Ionel bátya elkiáltja magát: ki jön korcsolyázni velem? Erre Szila és Rebi kurjongatva rontanak be a nagyszobába, és felrángatnak, hogy ki az ágyból, álomszuszék, irány a Cenk! Menni épp lenne kedvem, de tudom, hogy a küldetés fontosabb, csak ezt nem árulhatom el, valami jó kifogáson töröm a fejem. Nincs nálam korcsolya, és Karola ángyó mindig azt mondta, más cipőjét ne vegyem fel, mert gombás lesz a lábam, kezdem magyarázni komolyan. Tanakodok magamban, hogy várjak itt vagy menjek velük, mert itt az idő csak vánszorog, ott meg egy-kettőre elrepülne, csak nehogy az angyal is elrepüljön közben. De arra jutok, Ionel bátyának igaza lehet.

Kölcsönkapom Szila egyik gyapjúzokniját, korit pedig a pályán bérelünk nekem. Menni már jól tudok, csak fékezni nem, semmiképp nem úgy, mint Szila, ő mindig rémisztő sebesen közeledik felém, el fog ütni, sodorni, azt hiszem, aztán hirtelen előtolja az egyik lábát, csikorog a fém, spriccel szerteszét a jégdara, ő pedig épp az orrom előtt megáll. Szóval ilyet én még nem tudok, csak lassulok magamtól vagy felragadok a palánkra, de attól nagyon élvezem, kergetőzünk vagy siklunk hárman kézen fogva, közben megy a karácsonyi zene, a román szöveget nem értem, onnan sejtem, hogy karácsonyi, hogy csilingel a száncseggő benne.

Hazafelé menet lesem az ablakokat, hogy hova érkezett meg az angyal és hova nem.

Ahogy belépünk a sötét előszobába, oldalra pillantok, és a szobaajtó üvegén át meglátom a színes, villogó fényeket. Berontok. Plafonig érő fa temérdek díszén szaladgálnak a fények, alig férnek az ajándékhegyek alatta, de az angyal sehol. Állok kétségbeesetten. És akkor megcsap az illat. Megcsap, és én ki kell rohanjak. Ki a szobából, végig a folyosón, hátra, a leghátsó szobába, ott az ágyra vetem magam.

Utánam tódul mindenki. Körbevesznek, közelebb lépnek, aztán el, hozzám hajolnak, felegyenesednek. Miért sírsz, mi a baj?

Sokáig nem felelek.

Végül ketten maradunk anyával. Előbb neki se akarom, aztán elhadarom mégis, egy szuszra. A te lelked is elköltözött az apáéval egyszerre, és a nagyszobában koszorúillat van, és

nem akarom, hogy téged is eltemessenek. Előbb nem felel. De hiszen én itt vagyok, csillagom, mondja aztán. Ránézek. És tényleg. Mióta apa elköltözött, most először tényleg itt van. Hozzábújok, szipogok még kicsit, de közben már arra gondolok, így, hogy ő visszajött, talán én is inkább maradok.